

РЕШЕНИЕ

№ 619

Гр. Перник, 30.09.2014 година.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание проведено на двадесет и четвърти септември през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Игнат Георгиев

ЧЛЕНОВЕ: Емилия Иванова

Ивайло Иванов

при съдебния – секретар В.Х. и с участието на прокурор Михайлов от окръжна прокуратура Перник, като разгледа КНАХД № 569 по описа за 2014 година докладвано от съдия Ивайло Иванов, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „И.“ ООД, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Илиянци“, ул. „*****“ № 5, представлявано от управителя И. А. срещу съдебно решение № 429 от 23.06.2014 година, постановено по н.а.х.дело № 00222/2014 година по описа на районен съд Перник, с което е изменено наказателно постановление № 23-2307237/27.01.2014 година, издадено от директора на дирекция „Инспекция на труда Софийска област“, с което на „И.“ ООД е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/, като наложената имуществена санкция е за това, че работодателя е наел лицето Л. В. Т. като „общ работник“ без сключен трудов договор, преди постъпването му на работа, представляващо нарушение на чл. 62, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, като вместо това е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева.

Касаторът твърди, че постановеното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно, както постановено в нарушение на материалния процесуалния закон. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението предмет на касационна проверка и по същество постанови друго с което да отмени НП.

В съдебното заседание касаторът редовно призован не се представлява.

В съдебно заседание ответникът по касационната жалба редовно призован не се представлява.

Представителят на окръжна прокуратура Перник дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба, поради което моли съда да остави в сила решението на районния съд.

Административен съд Перник, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Предмет на разглеждане пред районен съд Перник е било издаденото срещу касатора наказателно постановление № 23-2307237 от 27.01.2014 година на директора на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, за налагане на имуществена санкция в размер на 2 000 лева, на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ. Административнонаказателната му отговорност е била ангажирана за това, че настоящия касатор в качеството си на работодател е извършило нарушение на трудовото законодателство по чл. 62, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, като на 06.01.2014 година в дървопреработващ цех, находящ се в гр. Перник, кв. „Мошино“, в района на бившата млекоцентрала е наело лицето Л. В. Т. като „общ работник“ без сключен трудов договор, преди постъпването му на работа. Безспорно е от приложения към административната преписка наличие на сключен граждански договор, ведно със сметка за изплатена сума за извършената и определена количество работа.

Първоинстанционният съд е проявил процесуална активност и е събрал относимите към спора доказателства, въз основа на които правилно е установил фактическата обстановка. В изпълнение задължението си за извършване проверка на издаденото НП, решаващият съд е констатирал, че описаното в него нарушение е доказано, т.к. от събраните доказателства е налице трудово правоотношение, а не облигационно, като са развити подробни доводи в тази насока. По тези съображения районния съд е изменил обжалваното наказателно постановление.

Настоящият касационен състав не споделя изводите на районния съд. При правилно установена фактическа обстановка, съдът е достигнал до неправилни правни изводи поради следното:

С оглед установената фактическа страна на спора относно съществуването на гражданско правоотношение са представени доказателства в тази насока – договор от 06.01.2014 година и сметка за изплатени суми пред наказващия орган, поради което априори не възниква трудово правоотношение между страните, съответно не възниква и задължение за сключване на такъв трудов договор. На това основание обективно е невъзможно да се извърши нарушение на регламентираната в чл. 62, ал. 1 от КТ форма, за което касатора е привлечен към административнонаказателна отговорност по реда на чл. 62, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, съдържащ задължение за работодателя да сключи трудов договор в писмена форма, подписан и от двете страни. С оглед безспорно установеното по делото, че такъв трудов договор не е бил сключен между страните, към момента на установяване на нарушението – 06.01.2014 година, а е имало сключен граждански договор за определен резултат – вадене на изсъхнал дървен материал, почистване и зареждане на нов дървен материал за сушене за определен срок и възнаграждение. От друга страна попълнените данни в предоставената декларация от лицето

Любомир Валериев Тасков, представлява предварително изготвена бланка, която съдържа конкретни графи (работно място, работно време, работна седмица, почивки), само въз основа на която декларация не може по категоричен и несъмнен начин да се докаже, че е налице прикрито трудово правоотношение. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че трудовия договор има за предмет престигането на работна сила (жив труд) от работника за продължителен, в повечето случаи неопределен срок, а при гражданския договор (договора за изработка) се дължи конкретен трудов резултат (овеществен труд) за определен срок. При трудовия договор работникът е в зависимост от своя работодател и е задължен да спазва определения ред и трудова дисциплина, работно време и т.н., а при договора за изработка изпълнителят дължи само "изработването на нещо", на уговорения резултат и е независим, стопански и оперативно самостоятелен при изпълнението. И при двата договора се дължи възнаграждение, но то се различава по своето естество, като трудовото възнаграждение е правно регламентирано, има гарантиран минимален размер и се изплаща ежемесечно, а възнаграждението, което следва да заплати поръчващият, се договаря свободно между страните и се изплаща след приемане на изработката, по принцип - еднократно.

Поради изложените съображения и несъгласие с изводите на първоинстанционния съд, решението следва да се отмени и вместо него постанови друго с което да се отмени наказателното постановление.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд Перник, касационен състав и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно решение № 429 от 23.06.2014 година, постановено по н.а.х.дело № 00222/2014 година по описа на районен съд Перник и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-2307237/27.01.2014 година, издадено от директора на дирекция „Инспекция на труда Софийска област“, с което на „И.“ ООД със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Илиянци“, ул. „*****“ № 5, представлявано от управителя И. А., с което му е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/, представляващо нарушение на чл. 62, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, като незаконосъобразно.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: /п/
/п/